

Jovo Popović: Pjesme. Knjiga prva. Cijena 40 novčica. Stampa srpske štamparije v Zagrebu. 1906.

Adolf Makole: „Jorgovanke“. Legende in balade. Pjesme za hrvatsku odraslu mladež. Osjek, 1906. Tisak i naklada tiskare i knjižare Ljudevita Szeklera.

Slovensko gledišče. A. Drama. Prvo dramsko predstavo v letošnji sezoni smo imeli dne 6. oktobra. Uprizorila se je prvič na našem odru „Gioconda“, žaloigra v štirih dejanjih, italijanski spisal Gabriele d'Annunzio. Ker se nismo utegnili udeležiti predstave, o njej ne moremo govoriti. Morda izpregovorimo o tej igri kaj več po reprizi, katere se nadejamo v kratkem.

Dne 9. oktobra so igrali noviteto „Prvi“, burko v treh dejanjih, spisal A. v. g. Neidhart. „Prvi“ je še dokaj dostojna, a kakor pri burkah navadno, na nemožnih premisah zgrajena igrice, v kateri nas spominja to in ono stvari, ki smo jih že drugje videli. Kdor je stvar videl enkrat, si jo javaljne pogleda še enkrat! — Pravi tempo je še vedno tisto, česar naši igralci v takih igrah ne zadenejo . . . Ponovili so to burko dne 16. oktobra, a pred njo so igrali ta večer enodejanko „Egoizem“, spisala Zofka Kveder-Jelovšek. Ta igrice bi pridobila nemalo verjetnosti, če bi prizorišče prestavili iz Jelvinega v Nadino ali tudi Vitovo stanovanje. Kajti čudno se vidi zdaj, da zahaja Vito še vedno na Jelvin dom, dasi je že davno ne ljubi več, čudno tudi to, da mu Jelvin brat, ki ve, kaj se godi, ne pokaže vrat, in isto tako čudno, da mora na koncu igre Nada priti v Jelvino stanovanje. Mnogo naravnjše bi bilo, da bi Jelva in njen brat poiskala Vita tam, kjer vesta, da ga najdeta, to je na njegovem ali Jelvinem domu. Nastopi bi se vrstili lahko drug za drugim docela tako, kakor se vrste zdaj, in samo dialog bi se moral nekoliko, toda čisto malo izpremeniti. Tudi samomor se lahko izvrši, če se brez njega že opraviti ne more, natanko tako, kakor se izvrši zdaj, in razloček bi bil samo ta, da bi občinstvo videlo, kak učinek je napravil ta obupni čin Jelvin na njenega nezvestega ljubimca in njegovo novo ljubico, dočim zdaj tega ne vidi. Pa tudi še v nekem drugem pogledu bi bilo dobro, če bi se prizorišče tako izpremenilo. Radov značaj se nam vidi zdaj, kakor že omenjeno, malo neverjeten, Vitov pa nekonsekventno risan. Spočetka se zdi, kakor bi bil Vito sam neke vrste tragičen junak — žrtev neke neodoljive moči, ki ga sili v Nadino naročje, a na koncu se nam razkrinka kot navaden podlež. Na Nadinem ali svojem domu bi lahko govoril isto, kar govori zdaj, a vedeli bi vendar takoj, da so njegove besede gole fraze. Zdaj nas moti baš to, ker še vedno prihaja k Jelvi, dasi ni nikakega zunanega povoda za to! . . . Sploh je pisateljica moške značaje bolj površno obdelala; s tem večjo ljubeznijo pa se je bavila z Jelvo, katere značaj je izklesan in izcizeliran do popolnosti. Tu je zajemala pisateljica iz lastnega srca. Zamislila se je globoko v Jelvin položaj . . . ona sama je bila Jelva, ko je pisala igro! . . . Podala nam je premnog detajl iz lastne duše in baš s tem dosegla oni častni uspeh, ki ga je igrice imela . . . Škoda, da se je igrice priklopila malo duhoviti burki in da se niso vse tri enodejanke iste pisateljice uprizorile skupaj! . . . Upamo, da se to še zgodi! . . .

Prvo popoldansko predstavo smo imeli v nedeljo dne 14. oktobra. „Revček Andrejček“ je pokazal tudi to pot svojo privlačno silo.